

Beverly Cleary

RAMONA'NIN DÜNYASI

3

Çeviren: Ceylan Harman

Resimleyen: Alan Tiegreen

6. basım

Beverly Cleary

RAMONA'NIN DÜNYASI

Çeviren: Ceylan Harman ■ Resimleyen: Alan Tiegreen

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Düzeltili: Mustafa Aydın
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir Tufan
Tasarım Uygulama: Güldal Yurtoğlu

1. Basım: 2005

6. Basım: 2000 adet, Temmuz 2020

ISBN 978-975-07-0451-2

Ramona's World, Beverly Cleary

© Beverly Cleary, 1999

© Can Sanat Yayınları A.Ş., 2019

Bu eserin Türkçe yayın hakları Harper Collins

Children's Books ve Akcalı Telif Hakları

Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak

kısa alıntılar dışında yayıncının izni

olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.
Yayıncı Sertifika No: 43514

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: Arı Matbaası; Sertifika No: 44009
Adres: Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sitesi
No: 81/39 Topkapı, İstanbul

Bu kitabın sahibi:

Beverly Cleary

**Yazarın yayınevimizden çıkan
diğer kitapları:**

RAMONA İLE BABASI
RAMONA SEKİZ YAŞINDA

Amerika Birleşik Devletleri'nin en popüler yazarlarından Beverly Cleary, Oregon'un McMinnwille kentinde doğdu. Altı yaşına kadar çiftlikte yaşadı. Üniversite öğreniminden sonra, Washington'da bir çocuk kütüphanesini yönetti. Çocuk ve gençlik romanları yazmaya başladı. Yeni yetişen kuşakların belleğinden silinmeyecek olan küçük kahramanı Ramona Quimby'yi yarattı. Onunla birlikte Henry Huggins, Ellen Tebbits, Otis Spofford, Beezus, Ribsy, Socks, Ralph Mouse gibi başka roman karakterlerini yaratan yazar, Amerika'da sayısız ödül aldı. Çocuk edebiyatına yaptığı katkılar nedeniyle de 1984 yılında *John Newbery* nişanıyla ödüllendirildi.

RAMONA’NIN DÜNYASI

3

İçindekiler

Ramona Haberi Yayıyor, 7

Örnek İnsan, 19

Daisy’nin Evinde, 33

Davet, 48

Prenses ile Cadı, 60

Parti, 77

Yetişkin Mektubu, 90

Bezelyeler, 106

Ramona Bebek Bakıcısı, 120

Sevgililer Günü Kutusu, 138

Doğum Günü Kızı, 147

Ramona Haberi Yayıyor

Ramona Quimby dokuz yaşındaydı. Saçları da gözleri de kahverengiydi. Dişlerinde bir tane bile çürük yoktu. Annesiyle babası dışında, bütün ailenin Beezus dediği Beatrice adında bir ablası ve en eğlencelisi, Roberta adında yeni doğmuş bir kız kardeşi vardı. Bebeğe, babasının adı olan Robert'i hatırlatsın diye vermişlerdi Roberta adını.

"Şu küçücük tırnaklarına bak," dedi Ramona hayretle. Uyumakta olan Roberta'yı izliyordu. "Şu küçücük kaşlarına bak. Minicik bir insan."

Ramona, okulun ilk gününü, küçük kız kardeşi hakkındaki haberleri yaymak için iple çekiyordu.

O gün, sonunda geldi. Eylül ayıydı; hava çok sıcaktı. Ramona, üzerinde tertemiz giysileri, elinde beslenme çantasıyla, kaldırımdaki kuru yaprakları çıtırtıatarak, hoplaya zıplaya yürüyordu. Okula biraz

erken gittiğinin farkındaydı ama Ramona hiçbir şeyi kaçırmamak için her zaman aceleci davranırdı. Dördüncü sınıf, hayatının şimdiye kadarki en iyi yılı olacaktı.

Bayan Pitt'in evinin önündeki otobüs durağına ilk gelen Ramona oldu. Tam o sırada Bayan Pitt, çıkıp evinin önündeki merdiveni süpürmeye başladı.

"Merhaba Bayan Pitt," diye seslendi Ramona. "Bilin bakalım ne oldu? Küçük kız kardeşim ikinci ayını doldurdu."

"Ne güzel!" dedi Bayan Pitt. Mahalleye yeni bir bebek gelmesine itirazı yoktu; çünkü bebekler şekerleri yiyip kâğıtlarını sokak ortasına atmazlardı.

Ramona, Roberta'yla çoktan tanışmış olan Howie ve öbür çocukları beklerken seksek oynuyormuş gibi olduğu yerde zıplayıp durdu. Sonunda geldi çocuklar, bazılarının yanında anneleri de vardı ve okulun ilk günü olduğu için hepsi çok heyecanlıydılar. Howie, "Merhaba Ramona," dedi ve yolla kaldırım arasındaki çimlerin üzerine çıkarak sırtını bir ağaca yasladı. Beslenme çantasını açıp sandviçini yemeye başladı. Ramona, bunu öğle yemeğini elinde taşımamak için yaptığını biliyordu.

"Ufaklık!" diye seslendi Bayan Pitt. "Ufaklık, sakın kâğıt, portakal kabuğu falan atayım deme evimin önüne. Çimlerimden de uzak dur!"

"Peki."

Küçük çocuk kaldırıma çıkarken sandviçinden bir ısırık daha aldı. Howie hiçbir şey için kolay kolay heyecan duymaz, Ramona da buna sinir olurdu. Ramona her konuda kolayca heyecana kapılırdı; bundan da pek memnundu.

Sarı otobüs durduğunda ilk binen Ramona oldu. Sırtında Trail Blazers yazılı beyaz bir tişört olan, dördüncü sınıflardan Danny'nin yanına, koridor tarafındaki koltuğa attı kendini. Ramona, Danny'ye Bahçe Maymunu derdi, çünkü oyun bahçesinde tam bir maymun gibi davrandığını düşünürdü. Küçük kız, Danny'nin yazın başka bir yere taşınmadığına sevindi.

"Yeni bir kız kardeşim oldu," dedi ona.

Bahçe Maymunu gözlerini kapadı, eliyle alnına vurdu, "Bir Ramona daha," diye homurdandı.

Ramona hiç gülümsemedi.

"Senin de küçük bir erkek kardeşin var," diye hatırlattı.

"Biliyorum," diye karşılık verdi Bahçe Maymunu, "evcil hayvan yerine onu besliyoruz."

Ramona ters ters baktı Danny'ye.

Okula geldiklerinde Ramona otobüsten atladığı gibi arkadaşlarının yanına koştu. Dördüncü sınıfa başlamanın şerefine pek çoğu yeni ya da en azından temiz kılıklar giymişti. Yaz boyunca parkta pek çok kez gördüğü arkadaşı Janet'la buluşunca avuç içlerindeki nasırları karşılaştırdılar.

“Senin nasırların gerçekten kocaman,” dedi Janet, hayranlıkla...

Bu doğrudu. Ramona'nın nasırları sert ve sarıydı çünkü parka çok yakın oturuyordu. Ablası Beezus ve annesiyle, sıcak yaz günlerinde Roberta'yı da alarak sık sık parka gitmişti. Halkalara asılarak havada yürüme oyununa çok çalışmıştı –zıpla, zıpla, sallan, zıpla, zıpla, sallan–, yazın sonunda halkaların sonuna kadar gidip gelebiliyordu.

Birden, “İşte Susan!” diye bağırdı, Janet ile Susan'ın yanına koştu.

Ramona isteksizce izledi onu. Kızın kısa, sarı buklelerini inceleyerek, “Merhaba Susan,” dedi Ramona.

“Merhaba Ramona,” diye karşılık verdi Susan.

İkisi de gülümsemedi. İşin kötüsü Quimbylerle Susan'ın ailesi olan Kushnerlar arkadaştı. Ramona, Bayan Kushner'ın neler dediğini bilmiyordu ama kendi anne ve babası ona sürekli, “Susan'a iyi davran”, “Susan çok terbiyeli bir çocuk” ya da “Annesinin söylediğine göre, Susan kimse söylemeden, kalkıp masayı kuruyormuş” gibi şeyler söylerdi. Bu sözler Ramona'nın Susan'ı sevmesini sağlamıyordu. Bu kadarla kalsa yine iyi. Anaokulundayken Susan Ramona'dan hiç hoşlanmazdı, çünkü Ramona Susan'ın uzun buklelerini çekip bırakırken “Boing!” diye bağırmaktan kendini alamazdı bir türlü. Birinci sınıftayken, bütün sınıf kâğıttan baykuş yaparken Susan Ramona'nın

yaptığı baykuşu taklit etmişti. Öğretmen Susan'ın baykuşunu havaya kaldırıp bütün sınıfa Susan'ın ne kadar harika bir baykuş yaptığını göstermişti. Ramona bunun büyük bir haksızlık olduğunu düşündüğü için Susan'ın baykuşunu kaptığı gibi buruşturuvermişti. Bu durum tabii ki Ramona'nın başına bela açmıştı, hem de büyük bir bela. Şimdi bu iki kızın arkadaş olması nasıl beklenebilirdi? Üstelik, Ramona'nın tahmin ettiği gibi Susan'ın ellerindeki nasırlar o kadar küçüktü ki insan zor görüyordu.

Daha sonra Ramona tek başına dikilen bir başka kızı fark etti. Ramona onun sınıfa yeni katıldığını tahmin etti. Kızın düz, uzun saçlarına hayran oldu. Yanına gidip, "Adın ne?" diye sordu.

"Daisy," diye yanıtladı kız. "Daisy Kidd."

Gülümseyince Ramona kızın diş teli taktığını fark etti.

"Senin adın ne?" diye sordu Daisy.

Ramona adını söylerken zil çaldı ve sohbetleri sona erdi.

Dördüncü sınıfı okuyacağı dersliğe giderken Ramona eski dersliğinin önünden geçti. O sırada eski öğretmeni kapıda durmuş, yeni öğrencilerini karşılıyordu. Ramona'yı görünce el salladı.

"Parlak gözlü, çalı kuyruklu Ramona nasıl?" diye sordu.

Pek çok insan Ramona'ya parlak gözlü ve çalı

kuyruklu derdi. Ramona küçükken bu söze karşılık gözlerini kırıp ellerini pençe gibi kıvrır, kalçasını oynatarak kuyruk sallıyor gibi yapardı. Ama artık dördüncü sınıf öğrencisi olduğuna göre, böyle çocukluklar yapamazdı; bu yüzden, o da el salladı, "Merhaba Bayan Whaley," diye karşılık vermekle yetindi.

Ramona'nın dördüncü sınıf öğretmeni olacak olan Bayan Meacham tombul, neşeli bir kadındı. Üzerinde yeşil bir etek-cekete takım, çiçek desenli bir bluz vardı; bu Ramona'nın hoşuna gitti çünkü o, canlı renkli kılıklar giyen öğretmenleri severdi. Ramona Bayan Meacham'ın çok yaşlı olduğunu tahmin ediyordu; çünkü Howie'nin babası, çocukken okula Bayan Meacham'la gittiğini anlatmıştı.

Yeni öğretmeni inceledikten sonra, Ramona'nın gözleri, tahtada görmeye alıştığı sözcükleri aradı. Ama tahta boştu ve bu Ramona'nın gözünde fazladan bir puan daha demekti. Bayan Meacham, üzerinde herkesin adının yazılı olduğu etiketleri dağıttıktan sonra, kısa bir konuşma yaptı. Dördüncü sınıfın çok keyifli olduğunu, bu yılın harika geçmesi için herkesin birlikte çalışması gerektiğini anlattı. Daha sonra, dinazorlu kenar süsleri olan kâğıtlar dağıttı; umut verici bir işaret daha diye düşündü Ramona, aslında dinozorlar dördüncü sınıftakilerden çok üçüncü sınıftakilere uygundu ama olsun. Bayan Meacham, "Sizi daha yakından tanımak istiyorum, kendinizi anlatan birer paragraf yazın," dedi.

Ramona kalemiyle burnuna vurarak düşünürken koridorun öbür ucunda oturan Bahçe Maymunu'nun, görünüşe göre, düşünmeye bile gerek duymadan yazmaya başladığını fark etti. Ramona'nın önünde oturan Susan, başını eğip yumruğunun üzerine yasladı. Bir çocuk ayağa kalkıp kalemini açmaya koyuldu. Kimisi iç geçirdi, kimisi ayaklarını yere sürterek sesler çıkardı. Ramona yazmaya başladı. El yazısıyla yazmak hoşuna gidiyordu çünkü üçüncü sınıftaki öğretmeni, "Ramona, el yazın benimkinden daha güzel," demişti. Söyleyecek çok şeyi olduğu için şu anda hızlı yazıyordu:

"Benim adım Ramona Quimby. Daha bebek olan bir kız kardeşim var. Çok tatlı. Acıktığında bağıyor." Ramona durakladı. *Bağıyor* sözcüğü garip gözüktü gözüne. Belki de bu kelime "ğı" ile yazılıyordu yalnızca "ğ" yerine. Neyse, herkes ne demek istediğini anlardı nasıl olsa. Söyleyecek o kadar çok şeyi vardı ki yazım kurallarıyla uğraşacak vakti yoktu. "Bazen kanapeye oturup onu kucağıma alıyorum."

Ramona yazmaktan çok zevk alıyordu. İyice hızlanarak kâğıdın en altındaki dinazorlara yaklaştıkça yüzü kızardı. İlk cümleleri kadar düzgün olmayan son cümleleri dinazorların kafalarını kaplamıştı.

"Parmağımı tutabiliyor. Annem, bebekken benim de onun gibi olduğumu söylüyor. Onun örnek alacağı kişi olabileceğimi söylüyor." Ramona, bir brontozo-

rus ile bir tironozarus arasındaki boşluğa, uyuyan bir bebek suratı çizdi.

Ramona yaptığı işle gurur duyuyordu. Arkadaşlarının kendileri hakkında neler yazdığını görmek için şöyle bir göz attı sınıfa. Susan'ın omzunun üzerinden eğilip kâğıdına baktı. Susan inci gibi harflerle yarım sayfa yazmıştı, şimdi pastel boyalarla dinazorları boyamakla meşguldü; tabii ki özenli bir biçimde. Ramona, Susan'ın kâğıdındakileri okudu: "Adım Susan. En sevdiğim renk mavi. En sevdiğim yemek..." Daha fazla okumasına gerek yoktu. Oturduğu yerden biraz yükseldi, koridorun öbür tarafındaki Bahçe Maymunu'nun özenle yazdıklarını okudu: "Adım Daniel. Bana Bahçe Maymunu deyin. Dokuz yaşımdayım. Evli değilim. Çocuğum, bundan da gurur duyuyorum."

Ben de, diye düşündü Ramona, Bahçe Maymunu'na hayran kalmıştı. O, verdiği kâğıtlar için hep yıldız ya da pekiyi alan ve başını her an belaya sokmaya hazır gibi gözüken akıllı bir çocuktü. Ama sınıfta başına dert açacak bir şey yapmazdı. Oyun bahçesinde öbür çocuklardan daha hızlı koşar, daha çok bağırır, topu daha uzağa fırlatırdı.

"Hadi bakalım çocuklar," dedi Bayan Meacham, "kâğıtları öne doğru uzatın."

Ramona kâğıdından o kadar memnundu ki neredeyse ondan ayrıldığına üzülecekti.

Öğle tatilinde bütün sınıf kantine gittiğinde Daisy, Ramona'nın yanına geldi.

“Buraya oturmamın bir sakıncası var mı?” diye sordu.

“Tabii ki yok,” dedi Ramona.

Kızlar birlikte beslenme çantalarını açtılar. Ramona’nın mısır cipsleriyle Daisy’nin çikolatalı kekini bölüştüler. Ramona, Daisy’ye Roberta’yı anlattı; Daisy, “Keşke benim küçük bir kız kardeşim olsa,” dedi. Yalnızca bir ağabeyi vardı. Ramona, Daisy’nin uzun, sarı saçlarına hayran oldu; Daisy ise Ramona’nın kısa saçlarına bayıldı, yıkandığında dolaşmayan saçlara sahip olduğu için şanslı olduğunu söyledi. Bu iyi bir başlangıçtı.

Öğle yemeğinden sonra Bayan Meacham, “Yazdıklarınıza bakmak için vakit bulabildim. Size okumak istediğim bir yazı var,” dedi.

Benimki olsun! Benimki olsun! Ramona içinden sessizce dua etti. Öğretmenin okumak için seçtiği yazı, tabii ki Ramona'nın Roberta'yı anlattığı yazıydı. Bayan Meacham, yanlış yazılmış birkaç sözcüğü fark etmemiş gibi göründü çünkü Ramona'nın ne demek istediğini biliyordu. Sınıf da yazıdan hoşlanmış gibiydi. Ramona çok mutlu oldu. Annesine söylemek için sabırsızlanıyordu.

Günün geri kalan bölümü çabuk geçti. Ramona otobüsten eve kadar olan yolu koşarak geçti, annesini koltukta oturmuş, çay içerken ve ayda bir kere toplanan kitap kulübünde seçtikleri kitabı okurken buldu.

"Bil bakalım ne oldu?" diye bağırdı Ramona. "Roberta hakkında bir kompozisyon yazdım."

"Şşş! Roberta uyuyor." Bayan Quimby kitabının arasına bir ayraç koyup kapağını kapattı. "Çok ilginç," dedi ve çayından bir yudum aldı.

"O kadar," diye fısıldadı Ramona. "O kadar ilginçti ki! Bayan Meacham bütün sınıfa okudu onu. Bayan Meacham yaklaşık yüz yaşında ama iyi birisi."

"Kompozisyonunu okumak için sabırsızlanıyorum," dedi annesi.

Ramona düşüncelere dalarak yüzünü astı.

"Aslında Roberta'nın arada sırada tükürdüğünü de yazabilirdim."

"Küçük sırlarımızı bütün dünyaya söylemek zorunda değiliz."

Bayan Quimby duyduklarını eğlenceli bulmuş gibiydi; bu, Ramona'nın hoşuna gitti. Annesinin kendisini gülünç bulduğunu düşünmedi. Bayan Quimby çayından bir yudum daha aldı.

Artık sırları ortaya dökme vakti gelmişti. Ramona annesine, "Daisy Kidd adında yeni bir kız geldi. Diş telleri ve periler prensesi gibi uzun, altın sarısı saçları var, öğle yemeği için de çikolatalı kek getirmiş. Onu çok seveceğime eminim," dedi.

"Ne güzel. Çok sevindim," dedi Bayan Quimby.

Ramona annesinin kitabını aldı eline. *Moby Dick*.

"Bu kitap ne anlatıyor?" diye sordu.

"Bir adamın bacağına ısırıp koparan bir balinadan söz ediyor. Kitap kulübünde, hepimizin hayatı boyunca hakkında bir şeyler duyduğu ama okuma fırsatı bulamadığı bir kitabı seçmeye karar verdik."

"Çok heyecan verici gözüküyor." Ramona kitabı açtı, baktı, kitabın hiç de o kadar heyecan verici olmadığını fark etti. Yazılar küçüktü, satırlar birbirine çok bitişikti, neredeyse hiç tırnak işareti yoktu. Kitabı kapattı. Kendi yazdığı yazıları daha çok seviyordu. Sevdiği tek şey bu değildi. Bayan Meacham'ı seviyordu, Daisy'yi seviyordu, Bahçe Maymunu'nu seviyordu, dördüncü sınıfı seviyordu. Bu harika bir yıl olacaktı.

Beverly Cleary

RAMONA'NIN DÜNYASI

3

Ramona'nın maceraları devam ediyor...

Ramona bu sene dördüncü sınıfta. Her şeyin yolunda gideceğinden hiç kuşkusu yok. Öğretmeni, Ramona'nın yazısından çok memnun. Yeni doğan kız kardeşi Roberta'dan sonra Daisy adında çok iyi bir de arkadaş edindi Ramona. Evet, her şey yolunda görünüyor, ama Ramona dördüncü sınıfın zorluklarının henüz farkında değil. Okulda yazım kurallarını daha iyi öğrenmesi, evde küçük kardeşine örnek olması gerekecek. Çevresi yazım kurallarını ezbere bilenlerle doluyken, herkes ablası Beezus'u ne kadar sorumluluk sahibi bir kız diye övüp dururken, belli ki, hayat Ramona için hiç de kolay olmayacak. İşin içinde yanlış yapmak da var. Hatasız olmak neden bu kadar zor? İlle de kusursuz olmak mı gerekiyor?